

Onderwerp klacht

Verzoek tot vernietiging van drie besluiten van opdrachthoudende vereniging ISVAG waarin onder meer plannen worden neergelegd tot de bouw van een nieuwe en fors grotere verbrandingsoven in Wilrijk (Antwerpen). Het gaat om:

1. besluit van de Raad van Bestuur tot indienen nieuwe omgevingsvergunningsaanvraag voor nieuwe verbrandingsoven
2. besluit van de Raad van Bestuur tot goedkeuring van het Ondernemingsplan 2019-2024
3. besluit van de Raad van Bestuur tot goedkeuring van het ontwerp Meerjarenplan 2019-2024

Gezien ISVAG niet beschikt over een webtoepassing met publicatie van genomen besluiten en vermelding van de wijze waarop deze kunnen worden ingekeken, weten wij niet wanneer deze besluiten juist door de RvB werden goedgekeurd en menen wij dat de termijn van 30 dagen voor indienen van een klacht (conform art. 468, §3 van het decreet lokaal bestuur) nog niet is begonnen lopen (zie andere klacht met verzoek stuiting termijn).

Het Ondernemingsplan 2019-2024 en ontwerp Meerjarenplan 2019-2024 liggen – blijkens brieven verstuurd aan verschillende deelnemende gemeentebesturen - ook ter goedkeuring voor op de buitengewone algemene vergadering van 19 december 2019. Indien deze plannen daar worden goedgekeurd, geldt dit verzoek tot vernietiging ook ten aanzien van deze goedkeuringsbesluiten.

Omschrijving klacht

De plannen voor de bouw van een nieuwe, fors grotere verbrandingsoven in Wilrijk – aangekondigd in het Ondernemingsplan 2019-2024 en waarvoor kennelijk een omgevingsvergunningsaanvraag werd ingediend, zijn strijdig met:

- het Uitvoeringsplan Huishoudelijk Afval en Gelijkwaardig bedrijfsafval (UHAGBA), onder meer door uit te gaan van een blijvend hoge restafvalproductie in de stad Antwerpen die hoger ligt dan de bindende doelstelling voor Antwerpen uit het UHAGBA;
- het Vlaams Klimaatsbeleidsplan 2030 zoals bij de Europese Commissie ingediend, onder meer door het doorkruisen van de doelstelling tot afbouw van de verbrandingscapaciteit met 10% tegen 2022 en 25% tegen 2030;
- de doelstellingen inzake gefaseerde afbouw van verbrandingscapaciteit en circulaire economie uit het Vlaams regeerakkoord;
- de MER regelgeving omdat in de Omgevingsvergunningsaanvraag opnieuw hetzelfde, ondertussen verouderde MER wordt toegevoegd dat door de veranderende omstandigheden volledig achterhaald is. Zo gaat het MER uit van het ontbreken van geschikte alternatieven hoewel Stad Antwerpen in het kader van een georganiseerde marktbevraging, nog door verschillende spelers aangeboden alternatieven aan het bestuderen is. Ook de transportstromen zullen zich anders ontwikkelen dan aangenomen in het MER gezien het voornemen van de Vlaamse Regering tot omvorming van de A12 tot een autosnelweg (Vlaams regeerakkoord).

ISVAG gaat er in haar onderbouwing van de extra capaciteit vanuit dat er bovenop de door het Vlaamse Gewest geraamde bevolkingstoename op het grondgebied van Stad Antwerpen, op 15 jaar tijd nog een stad groter dan Mechelen bijkomt. Dit veronderstelt een massale nooit geziene migratiegolf en/of een wonderbaarlijke stijging van het geboortecijfer. Compleet onrealistisch.

ISVAG rekent bij de onderbouwing van de extra capaciteit met een restafvalproductie per Antwerpse inwoner van 197 kg per jaar over de hele exploitatieduur van de installatie. Deze restafvalproductie ligt boven de 193 kg per inwoner die Stad Antwerpen op basis van het UHAGBA uiterlijk in 2022 (dus nog voor de geplande oplevering van de nieuwe oven) maximaal mag produceren. Compleet onwettig. De doelstelling van maximale afvalproductie per inwoner uit het UHAGBA is immers bindend. Conform het Vlaams regeerakkoord en het Vlaams Klimaatbeleidsplan 2021-2030, zal de hoeveelheid te verwijderen restafval bovendien nog verder moeten afnemen met 25% tegen 2030.

Het Meerjarenplan van ISVAG toont nog veel grotere overschrijdingen van de doelstelling van 193 kg/inwoner. Zo voorziet het meerjarenplan voor 2023 in de aanvoer van 111.339 ton huisvuil en grofvuil uit Stad Antwerpen. Gedeeld daar het aantal inwoners (vandaag volgens Stad in Cijfers 527.460) betekent dit een restafvalproductie van 211 kg/inwoner. Dat is maar liefst 18 kg/inwoner boven de bindende doelstelling van het UHAGBA. Om die reden moet ook de beslissing tot goedkeuring van dit meerjarenplan worden vernietigd. Op basis van artikel 18, §2 van het Materialendecreet zijn de bepalingen van het UHAGBA immers bindend voor lokale besturen.

Het gevolg van de absurde prognose inzake bevolkingsgroei en de veel te hoge en aangehouden restafvalproductie per inwoner in de Stad Antwerpen, is het ontstaan van overcapaciteit eens Stad Antwerpen zich wel schikt naar de bepalingen uit UHAGBA. Deze overcapaciteit zal nieuw beleid en nieuwe maatregelen gericht op het verder voorkomen of selectief in te zamelen van afval ondergraven. De plannen van ISVAG voor een grotere oven, gaan niet alleen lijnrecht in tegen het Vlaams Klimaatbeleidsplan, maar ook tegen de beleidsnota "omgeving" van de minister van leefmilieu. Daar staat: "*De afvalverwerkingscapaciteit in Vlaanderen stemmen we af op maat van de circulaire economie, die meer inzet op preventie, hergebruik en recyclage. (...) Een circulaire economie betekent dat Vlaanderen zich moet voorbereiden op een gefaseerde afbouw van afvalverbranding. Ik stem het vergunningenbeleid hierop af. (...) Investerings in afvalverwerking houden rekening met langetermijnevoluties naar een circulair en klimaatneutraal Vlaanderen*".

In theorie zou de gecreëerde overcapaciteit nog kunnen ingevuld worden met restafval dat uit andere regio's wordt aangevoerd. Deze theoretische mogelijkheid is in de praktijk echter ongewenst (extra transport over al zwaar gecongesteerd wegennet), onrealistisch (geen enkele afvalintercommunale voorziet in haar conform artikel 414 van het decreet lokaal bestuur opgestelde ondernemingsplan voor de volgende zes jaar in de afbouw van verbrandingscapaciteit) en juridisch-fiscaal onmogelijk (ISVAG kan statutair en gezien de fiscale rulings geen afval van derden verwerken).

Een nieuwe, grotere oven op dezelfde locatie ondermijnt niet alleen de ambities op vlak van circulariteit (door het creëren van overcapaciteit), het is ook een sta in de weg voor een klimaatneutrale toekomst. De gecreëerde overcapaciteit maakt het onmogelijk om de doelstellingen uit het Vlaams klimaatbeleidsplan te halen. Daarin engageerde de Vlaamse regering zich om tegen 2030 een kwart minder verbrandingscapaciteit aan te houden en nog binnen de planhorizon van het huidige UHAGBA (2022) een capaciteitsafbouw te realiseren van 10%. In het licht van de opgemaakte ondernemingsplannen van andere afvalintercommunales, maakt het honoreren van de vergunningsaanvraag voor een nieuwe en grotere oven, deze doelstelling onhaalbaar. Bovendien moet de CO2 uitstoot van verbrandingsovens ook na de planhorizon van de 2030 (tijdens de economische levensduur dus van de nieuwe verbrandingsoven) verder afnemen.

Nieuwe verbrandingsovens zouden daarom enkel mogen toegestaan worden op plaatsen waar CO2 afvang en verscheping/transport mogelijk is, bvb langsheen geplande CO2-backbones in de haven of aan water. Het is onwaarschijnlijk dat er ooit een CO2 pijpleiding tot in Wilrijk komt.

Om bovenstaande redenen verzoeken wij de drie genoemde besluiten te vernietigen.

In de nota in bijlage, worden enkele punten verder uitgediept.

BIJLAGE. Uitdieping aangehaalde bezwaren

1.1. Overcapaciteit in het werkingsgebied van ISVAG

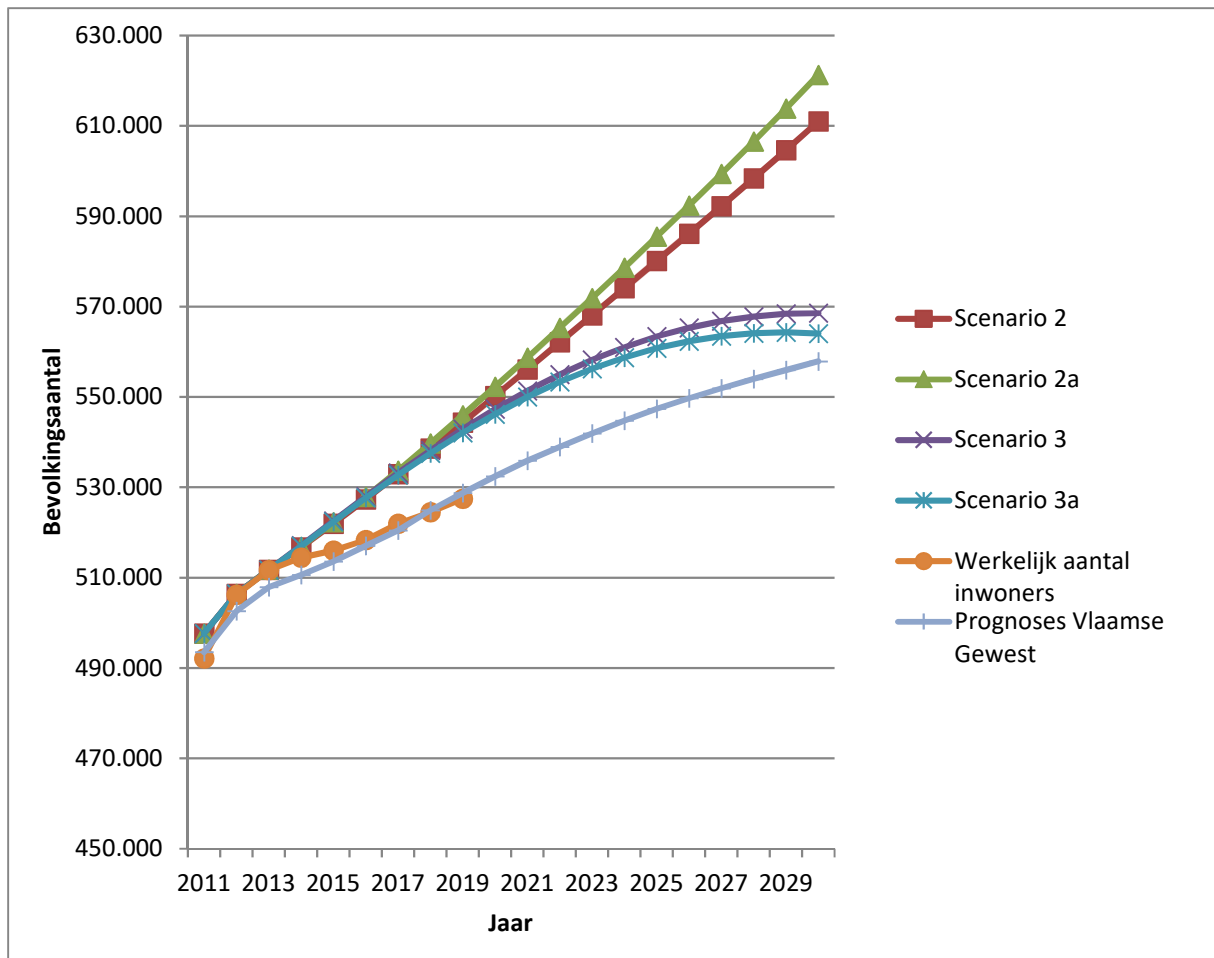
ISVAG wil al het afval van haar vennoten, zelf kunnen verwerken (vandaag wordt er 30-40 kton afgevoerd naar Indaver). Daarbij gaat het uit van een restafvalproductie binnen Stad Antwerpen van 197 kg/inwoner die constant wordt gehouden vanaf 2022 en van een bevolkingsgroei die het aantal inwoners doet toenemen van 527.020 in 2019 (Stad in Cijfers) tot meer dan 700.000 tegen 2040. Zie tabel uit het project-MER:

Tabel I.2 Capaciteitsberekeningen o.b.v. projecties van bevolkingsaangroei in het werkingsgebied en doelstellingen voor afvalproductie per persoon en per jaar zoals opgenomen in het UHGB (bron: toekomststudie Deloitte 2016)

Parameter	Prognose	Eenheid	2020	2022	2025	2030	2035	2040
Antwerpen	Afvalproductie	kg/(pp.j)	208	197	197	197	197	197
	Populatie	#	552.300	565.298	585.480	621.253	660.645	704.041
IGEAN	Afvalproductie	kg/(pp.j)	105	105	105	105	105	105
	Populatie	#	508.397	513.340	520.947	533.790	546.140	557.611
Puurs	Afvalproductie	kg/(pp.j)	105	105	105	105	105	105
	Populatie	#	17.517	17.687	17.949	18.392	18.818	19.213
Projectie totale populatie werkingsgebied ⁽⁴⁾		#	1.078.214	1.096.325	1.124.377	1.173.435	1.225.602	1.280.864
Prognose totale hoeveelheid afval werkingsgebied		ton	170.182	167.122	171.924	180.366	189.468	199.262

Bij deze berekening werd voor Stad Antwerpen uitgegaan van “de bovengrens van de bevolkingsevolutie” zoals bepaald in de Labo XX studie van 2012 (scenario 2a). Deze aanname is compleet fout. Zoals kan opgemaakt worden uit onderstaande grafiek, groeit de Antwerpse bevolking veel minder sterk aan dan in de door ISVAG gehanteerde “bovengrens in de bevolkingsprognose”. Dit verschil heeft te maken met een kentering in de bevolkingsevolutie. Sinds 2000 kende Antwerpen een groei op basis van een positief migratiesaldo en een gestegen vruchtbaarheidsgraad. In 2013 en 2014 zien we echter in eerste plaats een negatief migratiesaldo, door een afname van de immigratie vanuit het buitenland en een netto verlies aan andere gemeenten in het binnenland. Tevens is de vruchtbaarheidsgraad gedaald in de laatste jaren. De reële bevolkingsgroei spoort veel beter met de prognoses van de dienst Statistiek van het Vlaamse Gewest¹.

¹ <https://www.statistiekvlaanderen.be/vlaamse-gemeentelijke-demografische-vooruitzichten--2018-2035>



Figuur 1: Vergelijking van reële bevolkingsevolutie met door ISVAG gehanteerde prognose (scenario 2a)
Bron: Stad in Cijfers (werkelijk aantal inwoners), LaboXX (Bevolkingsprognoses Antwerpen 2011-2030) en
Statistiek Vlaanderen (Gemeentelijke demografische vooruitzichten 2018-2035)

Deze sterke overschatting van de bevolkingstoename door ISVAG heeft verstrekkende gevolgen. ISVAG berekende haar capaciteit op een bevolkingsaantal dat in 2030, 63 duizend inwoners hoger ligt dan de veel realistischere cijfers van het Vlaamse Gewest. Tegen 2035 loopt de overschatting door ISVAG op tot 94 duizend inwoners. De fictieve bewoners waar ISVAG verkeerdelijk op rekent, vullen een stad die groter is dan Mechelen of Kortrijk vandaag.

Ook de 197 kg restafval per inwoner waar ISVAG mee rekent, is strijdig met het – nochtans bindende – UHAGBA. Daarin werd opgelegd dat Stad Antwerpen tegen 2022 nog “slechts” 193 kg restafval per inwoner mag inzamelen en verwerken. Een doelstelling die – zo stelt OVAM in haar advies op de vorige vergunningsaanvraag van ISVAG - na 2022 nog verder zal worden aangescherpt².

Rekenen we met de in het UHAGBA aan Stad Antwerpen opgelegde doelstelling van 193 kg restafval (die dus op basis van het volgend UHAGBA naar beneden zal zijn bijgesteld op het ogenblik dat de oven volgens de planning van ISVAG in 2025 in gebruik zal worden genomen) en met het aantal inwoners dat volgens het Vlaamse Gewest Stad Antwerpen zal kennen in het jaar 2035 (566.757), dan zal ISVAG in dat jaar maximum 169 kton afval verbranden. Dat is 20 kton minder dan waar ISVAG

² OVAM stelt terzake: “De OVAM wenst te benadrukken dat de doelstellingen en ambities om de hoeveelheid restafval te doen dalen niet kunnen stoppen op het einde van de huidige planperiode van het HAGBA (2016-2022). Het is dan ook weinig ambitieus om na 2022 te berusten in een stabilisering van het restafvalcijfer. Zeker voor wat betreft de Stad Antwerpen waar de doelstelling nog veel hoger ligt dan wat er in andere gemeenten nu al wordt gehaald”.

van uitgaat (189 kton). En dit is dan uitgaande van een gelijkblijvende plandoelstelling. Als we uitgaan van de doelstelling van 25% vermindering in de hoeveelheid tegen 2030 te verbranden restafval uit het ondertussen door de Vlaams regering goedgekeurde Vlaams Klimaatbeleidsplan 2021-2030³, dan zouden alle ISVAG vennoten samen tegen 2030 slechts 134 kton afval te verbranden hebben. Dan zou zelf de huidige oven al een overcapaciteit hebben. Met een nieuwe verbrandingsoven van 190 kton neemt de overcapaciteit in het werkingsgebied van ISVAG verder toe tot 55 kton.

Conclusie: de plannen van ISVAG voor de bouw van een grotere verbrandingsoven van 190 kton zal rekening houdend met de afval- en klimaatplannen van de Vlaamse regering, in het verzorgingsgebied van ISVAG leiden tot een overcapaciteit van 20 tot 55 kton tegen 2030.

1.2. Overcapaciteit op het niveau van het Vlaamse Gewest

Men zou dus nog kunnen aanvoeren dat een overcapaciteit op het niveau van het werkingsgebied van ISVAG – ontstaan door een grove overschatting van de toename van de bevolking en een negatie van de extra inspanning op vlak van preventie en recyclage in volgende planperioden – kan worden gecompenseerd door het afbouwen van meer verbrandingscapaciteit elders in Vlaanderen.

OVAM zinspeelde daar ook op in haar advies op de vorige – door minister Koen Van den Heuvel terecht geweigerde - vergunningsaanvraag van ISVAG. In dat advies stelde OVAM voor om volgende bijzondere exploitatievoorwaarde op te leggen: “De vergunde capaciteit kan niet strikt worden gekoppeld aan het werkingsgebied van ISVAG en moet indien nodig beschikbaar zijn voor de opvang van afvalstoffen op Vlaams niveau”.

Maar deze “oplossing” voor de invulling van de ontstane overcapaciteit loopt om verschillende redenen mank.

Ten eerste is de intercommunale ISVAG juridisch niet bij machte om afval van niet-vennoten te verwerken. In artikel 3 van haar oprichtingsstatuten staat: *“ISVAG heeft tot doel: de studie, de oprichting en de exploitatie van installaties voor de verwerking van afval en de energierecuperatie uit de verwerking ervan. Deze afvalverwerking en – verwijdering behelzen niet de verwerking en/of verwijdering van afvalstoffen, afkomstig van een nijverheids-, handels-, ambachtelijke, landbouw- of wetenschappelijke onderneming of instelling (...)”*.

Met andere woorden: ISVAG kan geen afval verwerken van bvb private ophalers die met huishoudelijk afval vergelijkbaar bedrijfsafval inzamelen. Zelfs indien Stad Antwerpen haar onwettige inzameling van vergelijkbaar bedrijfsafval zou stoppen⁴, mag ISVAG conform de eigen statuten dat bedrijfsafval dat door derden apart zou worden ingezameld volgens de eigen statuten niet eens verwerken.

In haar motivatie voor het verkrijgen van een fiscale ruling om te ontsnappen aan vennootschapsbelasting, voerde ISVAG juist aan enkel afval van vennoten te verwerken en “geen

³ https://economie.fgov.be/nl/file/7950/download?token=W_WEk5G3

⁴ Vandaag zamelt Stad Antwerpen zelfs met een wekelijkse frequentie containers voor bedrijfsafval in van 1100 liter (zie <https://www.antwerpen.be/nl/info/52d5051e39d8a6ec798b479d/bedrijfsafval>). Dat is manifest in strijd met de regels terzake uit het UHAGBA die stellen dat gemeenten enkel bedrijfsafval mogen inzamelen “als de hoeveelheden vergelijkbaar zijn met de hoeveelheid huishoudelijk afval van een gemiddeld gezin (zie definitie ‘met huishoudelijke afvalstoffen vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen’ in het VLAREMA, artikel 1.2.1, §2, 54°). De OVAM gaat ervan uit dat een gemiddeld gezin anno 2016 maximaal drie restafvalzakken van 60 liter aanbiedt per tweewekelijkse ophaling of één container van 22,5 kg restafval (...) Een inzameling van het bedrijfsrestafval door gemeenten, moet dus beperkt worden tot die hoeveelheden..” (UHAGBA, p. 22).

nijverheids- of handelsmethoden” uit te voeren⁵. Ook in het kader van de BTW ruling werd bepaald dat “de door de leden aan ISVAG gestorte bijdragen niet de prijs zijn van een prestatie, maar slechts een financiële bijdrage in de beheerskosten van ISVAG. Bijgevolg wordt de afvalverwerking voor de leden geacht geen BTW belastbare handeling te zijn, en valt deze buiten de werkingssfeer van de BTW”.

Met andere woorden: de juridische en fiscale structuur van ISVAG is van die aard dat ze geen afval van niet-vennoten kunnen verwerken. De door OVAM voorgestelde bijzondere exploitatievoorwaarde die stelt dat de ISVAG oven “moet beschikbaar zijn voor de opvang van afvalstoffen op Vlaams niveau” is daardoor onuitvoerbaar en blijft dode letter.

Stel dat er toch een juridische mouw gepast kan worden aan de onmogelijkheid voor ISVAG om afval van niet-vennoten te verwerken (statutenwijziging...), dan nog is de “opvulling met Vlaams afval” van de te voorziene overcapaciteit van de ISVAG installatie ontoelaatbaar. Immers: het project-MER dat de keuze voor de locatie verantwoordt, doet dit vooral op basis van logistieke kosten en beperkingen in reistijd bij de aanvoer van afval uit de deelnemende gemeenten. Alternatieve locaties worden weggeschreven op basis van (minieme) verschillen in transportkosten en reistijden. Als het aanbod toch (deels) van elders zou komen, dan werpt dit een ander licht op de studie van locatiealternatieven en komen andere locaties – puur vanuit het oogpunt van logistiek en transport – er mogelijk beter uit.

Ook de impact op de mobiliteit en de extra transportemissies van de aanvoer vanuit andere regio’s over de al oververzadigde wegen naar Wilrijk, werd in het project-MER niet beoordeeld. Men kan zich bovendien de vraag stellen of de aanvoer van afval uit andere regio’s in Vlaanderen, dan wel strookt met het artikel 18, §2 van Materialendecreet dat stelt dat: “In de uitvoeringsplannen worden de maatregelen opgenomen voor het tot stand brengen van een adequaat geïntegreerd netwerk van installaties voor de verwijdering van afval en van installaties voor de nuttige toepassing van gemengd stedelijk afval, ingezameld van particuliere huishoudens, ook als die inzameling dergelijk afval van andere producenten omvat, rekening houdend met de beste beschikbare technieken. Die maatregelen worden genomen met het oog op zelfvoorziening voor de verwijdering van afval en voor de nuttige toepassing van bovengenoemde afvalstromen en moeten het mogelijk maken om de respectieve afvalstromen te verwijderen of nuttig toe te passen in een van de meest nabijgelegen installaties die daarvoor geschikt is (...).”

Ten slotte stelt zich de vraag van waar die afvalstoffen dan wel zouden moeten komen? Zoals in het UHAGBA gesteld, was er al in 2014 een evenwicht tussen beschikbaar aanbod en vergunde capaciteit (UHAGBA, pp. 97-98). Bovendien stelt het UHAGBA dat “Indien tegen 2022 de doelstelling gehaald wordt, zal de hoeveelheid brandbaar afval met minstens 10 procent dalen”.

Die 10% vertaalt zich ook in het Vlaams Klimaatbeleidsplan 2021-2030 dat nog binnen het huidig UHAGBA een daling van de verbrandingscapaciteit met 10% voorziet: “In het beleidsscenario is daarom een capaciteitsafbouw van de verwerkingsinstallaties voor restafval voorzien met 10% binnen de huidige planperiode van het HAGBA (tot 2022)” (Klimaatbeleidsplan, p. 67).

De beschikbare verbrandingscapaciteit werd in het UHAGBA becijferd op 2021 kton afval (UHAGBA, p. 97). Als we nog binnen de huidige planperiode van het UHAGBA een reductie van de verbrandingscapaciteit willen van 10%, betekent dit dat uiterlijk tegen 2022 nog 202 kton aan

⁵ Zie: “Evaluatie en actualisatie toekomststudie - Geconsolideerde versie Laatste actualisatiedatum – 20 juli 2016”, pp. 68-69. Te raadplegen via:

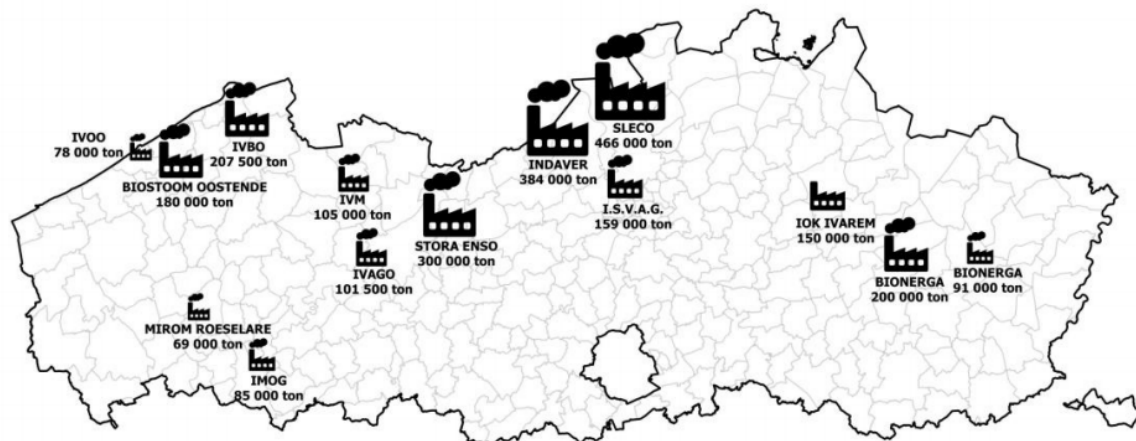
<http://www.isvag.be/sites/default/files/media/8.%20Evaluatie%20en%20actualisatie%20Toekomststudie%2C%20Deloitte%20-%202016.pdf>

verbrandingscapaciteit moet worden gesloten. Ondertussen werd de Veolia oven in Knokke (+35 kton) gesloten waardoor we nog 167 kton te gaan hebben.

Als men intussen ISVAG een extra capaciteit van 31 kton gunt, dan wordt het probleem alleen maar groter en zal er 198 kton aan bestaande verbrandingscapaciteit moeten worden gesloten.

Maar geen enkele afvalintercommunale voorziet in zijn Ondernemingsplan 2019-2025 een sluiting van zijn installatie. Ook niet deze in West-Vlaanderen waar – gezien de nakende verplichting tot selectieve inzameling van GFT – mogelijk het aanbod aan restafval het snelst zal dalen. In tegendeel. De omgevingsvergunningen van IVOO en IMOG bijvoorbeeld werden door de Bestendige Deputatie nog recent (in 2013) voor 20 jaar verlengd (tot 2033). Die van MIROM werd nog maar dit jaar (op 20 maart 2019) verlengd voor onbepaalde duur door de Vlaams minister bevoegd voor leefmilieu. Bovendien leveren IVBO, MIROM en IMOG vandaag al – in tegenstelling tot ISVAG – warmte aan een warmtenet en gaat IVOO binnenkort ook aansluiten op dat van Oostende.

Een sluiting nog tijdens deze planperiode is dus helemaal niet evident. Een uitbreiding van ISVAG zal de kloof met de beleidsdoelstelling alleen maar groter maken. En als dan al wordt gesloten waar het meest voor de hand ligt – in West-Vlaanderen – moeten er ongelofelijk veel kilometers worden afgelegd om dat afval naar Wilrijk te krijgen. Over wegen die rond Antwerpen al helemaal verzadigd zijn. Om dan verwerkt te worden in een afvaloven die nog jaren nodig zal hebben om de warmteafzet te vinden die de gesloten ovens in West-Vlaanderen vandaag al kennen.



Figuur 2: Verwerkingsinstallaties voor huishoudelijke afvalstoffen en bedrijfsafvalstoffen, situatie 2017
Bron: "Tarieven en capaciteiten voor storten en verbranden - Actualisatie tot 2017" (OVAM, 2018)

Conclusie: de capaciteitsuitbreiding van ISVAG doet ook op Vlaams niveau een overcapaciteit ontstaan en bemoeilijkt sterk de doelstelling uit het Vlaams klimaatbeleidsplan tot daling van de verbrandingscapaciteit tegen 2022 met 10% (minus 167 kton, oplopend tot 198 kton indien ISVAG wordt vergund). Zelfs indien ISVAG juridisch in staat zou zijn met haar grotere oven afvalstoffen van buiten het eigen werkingsgebied te verwerken (wat op zijn minst een statutenwijziging vereist), dan nog kunnen deze stromen enkel worden aangetrokken uit ver afgelegen regio's indien daar – in strijd met de plannen van de plaatselijke intercommunales – meerdere verbrandingsovens worden gesloten. Afvalovens die vandaag vaak een hoger energierendement kennen dan de nieuwe ISVAG oven in de eerste jaren na opstart. De impact van het extra transport van dit afval op de mobiliteit en het leefmilieu, werd in het project-MER niet geanalyseerd. Het probleem van de overcapaciteit en van de noodzakelijke extra aanvoer van afvalstromen richting het Antwerpse, gaat alleen nog maar toenemen tegen 2030. Tegen dan voorziet het Vlaams klimaatbeleidsplan immers een reductie van de verbrandingscapaciteit met 25% (p. 67 van het plan). Meer (over)capaciteit door nieuwbouw in

Antwerpen, betekent dan noodgedwongen een nog forsere daling van capaciteit elders. Deze doelstelling wordt volledig onrealistisch, tenzij Antwerpen helemaal het afvalputje van Vlaanderen wordt. En dan nog is dit strijdig met artikel 18, §2 van het materialendecreet dat stelt dat het mogelijk moet zijn “de respectieve afvalstromen te verwijderen of nuttig toe te passen in een van de meest nabijgelegen installaties die daarvoor geschikt is”.